

ANDORRANA DE PUBLICACIONS

President: Enric Dolsa.**Director General:** Josep Anton Rosell Pujol.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: Joan Ramon Baiges.**Director comercial:** Josep Segura.**Cap de redacció:** Iago Andreu. **Nacional:** Pepa Gallego, Andrés Luengo, Marc Rodríguez, Clara Garnica i Eva Arasa. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora.**Diagramació:** Biel Rosell i Josep Capell (Sistemes). **Fotografia:** Tony Lara.ANDORRANA DE PUBLICACIONS **Publicitat:** Xavier Farran i Nelly Dedeo. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz.

EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDICO DE CATALUNYA

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*

Enveja dels veïns del sud

En les darreres dècades Andorra ha copiat moltes coses dels països veïns, potser massa i tot. El Principat s'ha emmirallat en l'estat veí del sud, important sovint allò que no cal importar: una legislació farragosa, una administració sobredimensionada, un elevat grau de crispació política... Ara bé, potser de tant en tant estaria bé importar alguna cosa positiva, que no abunda, però també n'hi ha. No seria un mal model a seguir el pacte a què aquesta setmana han arribat els dos principals partits de Catalunya per facilitar la investidura d'**Artur Mas** com a 129è president de la Generalitat. Les eleccions catalanes del mes passat van donar un clar guanyador, Convergència i Unió, per bé que sense majoria absoluta. A diferència del que havia passat en conteses anteriors, qualsevol fórmula de govern al parlament català passa per CiU: hi ha altres fórmules aritmèticament possibles, però ideològicament i programàti-

cament insostenibles.

Finalment, han estat els socialistes, fins ara principal partit del govern, els que han facilitat la investidura del seu principal rival. I ho han fet, en primer lloc, sense confondre els termes: El PSC ha *permès* o *facilitat* la investidura de Mas, però no li ha donat *suport*. Heus ací

NO SERIA UN MAL MODEL A SEGUIR EL PACTE D'INVESTIDURA DE CATALUNYA

la diferència semàntica cabdal que Andorra pel Canvi no va voler entendre en el seu moment, donant inici a una legislatura turbulenta. Els socialistes catalans –com ho ha estat fent CiU els últims set anys– s'han compromès a pactar els assumptes claus, sense que això impliqui renunciar a fer una oposició ferma i contundent quan calgui. I els nacionalistes han entès que hauran de treballar per buscar su-

ports que els permetin tirar endavant la legislatura. L'escenari està molt obert, però no s'albira la més mínima amenaça de bloqueig institucional a l'hortizó.

Veient el panorama polític més enllà del riu Runer se'ns fa inevitable preguntar-nos: ¿tan difícil seria importar aquesta manera de fer a Andorra? És cert que al parlament català hi ha set forces polítiques i no tres com al Consell General, però també és cert que la situació aritmètica no és pas tan diferent –és més, a Andorra encara és més clara la impossibilitat de governar sense el PS– i les diferències programàtiques tampoc no són insalvables.

No es tracta de salvar aquest Govern ni aquesta legislatura, sinó de trobar una manera de fer les coses que permeti l'entesa. Molt probablement, aquesta legislatura ja està perduda, però hi ha un risc força elevat que les eleccions anticipades no clarifiquin pas més l'escenari al Consell General. De cara al futur seria bo no oblidar que qui guanya sense tenir majoria absoluta ha de fer tots els possibles per buscar acords estables i qui no guanya ha de saber combinar la tasca d'oposició amb el suport a l'estabilitat política i a les reformes claus que el país necessita. Tots plegats farien un gran favor a Andorra si fossin capaços d'entendre-ho.